

Udvalget er her vendt tilbage til den oprindelig af Regjeringen foreslaede Form, dog med en lille Forandring, idet Udtrykket i Regjeringens Forslag: „Lyendet er berettiget til at forlade Tjenesten og gjøre det Ansvar gjældende osv.“ er foreslaaet forandret til: „Lyendet er berettiget til at forlade Tjenesten og de i Forbindelse hermed gjøre det Ansvar gjældende“ osv. Heraf vil følge, at det vil blive ganske klart, at Lyendet er berettiget til enten at blive i Tjenesten og saa ikke gjøre Ansvar gjældende, eller at forlade Tjenesten og saa gjøre Ansvar gjældende, eller ogsaa for det Ydre at forlade Tjenesten, uden at gjøre det dertil knyttede Ansvar gjældende, hvormod det, der ubetinget skalde ubelufkes, at blive i Forholdet og dog gjøre Ansvar gjældende, derved indgaaes. Jeg tror, at dette er udtrykt saa tydeligt, at det ikke kan foranlede nogen som helst Misforstaaelse. Vndringsforslaget under Nr. 6 har jeg allerede omtalt; det er stillet i Overensstemmelse med den ærede Justitsminister, gaar ud paa at forandre: „i det Sogn“ til „paa det Sted“ og er væsentlig kun en Redaktionsændring. Det er begrundet paa, at der kan findes flere Sognefogeder i samme Sogn, hvilket formentlig kunde medføre praktiske Ulemper, naar det ikke udtrykkelig sagdes, at det skalde være paa det Sted, hvor Husbonden boer, at Paatalen skal finde Sted. Bøderne havde man ved 2den Behandling sat op i den nuværende § 8, den gamle § 9, for at opnaa, at der kunde finde forskjellige Idømmelser af Straf Sted i Genhold til Bedkommendes Fornødsforhold; men det er ganske vist — og det blev, saavidt jeg erindrer, ogsaa fremhævet ved 2den Behandling — at man derved kommer til temmelig høie Maxima, og man har derfor foretrukket at gaa den modsatte Vej, idet dog Tanken er ganske den samme som den, der først kom frem fra Udvalgets Side. Man har nemlig i Stedet for at forhøje Maximum for Husbondens Bedkommende, sat det ned for Lyendets Bedkommende. Vndringsforslaget under Nr. 9 til § 9 er blot en Konsekvens af, hvad der indeholdes i § 8, hvilket var udeladt i de Vndringsforslag, der vare stillede til 2den Behandling; men det er aabenbart, at naar der indføres forskellige Bødefatser i § 8, maa det Samme finde Sted i § 9. I Vndringsforslaget under Nr. 10 rettes Udtrykket „Bedkommende“ til „Klageren“, hvilket kun er en Redaktionsændring, som er begrundet i, at man ellers vilde faae Ordet „Bedkommende“ saa mange Gange gjentaget, at det i sproglig Henseende vilde blive støvende. Hvad Vndringsforslagene under Nr. 11 og 12 angaar, da antager jeg, at den ærede Minister ønsker selv at begrunde dem, og jeg skal derfor foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Justitsministeren (Nesle mann): De to Vndringsforslag under Nr. 11 og 12 har jeg stillet for at afhjælpe nogle Mangler i Loven,

som det ikke kan gaa an at lade henstaa urettede. Begge Vndringsforslag ere foranlebigede ved de Forandringer, som Loven er undergaaet her i Thinget. Hvad det Vndringsforslag angaar, som er stillet under Nr. 11, da gaar det ud paa at foretage en Forandring i andet Stykke i § 9, som ikke fandtes i det oprindelige Lovforslag, men som er blevet indsat her i Thinget af Udvalget. Forslaget gaar ud paa, at de Ord: „imod Sikkerhedsstillelse for det Tilfælde, at Dommen ved Appel skalde blive forandret“ udgaa, fordi jeg antager, at disse Ord ere komne ind i Lovforslaget ved en Inkurie, ved en Slags Tankfeil, idet man formentlig har benyttet et tilsvarende Udtryk i S- og Handels-Retsloven paa dette Sted; men det gaar ikke an. I S- og Handels-Retsloven er der ikke Noget til Ginder for, at man kan erklære en Dom mod Sikkerhedsstillelse for det Tilfælde, at Dommen forandres ved Appel; thi der handles der kun om Penge, saa at den eneste Ulykke, der kan optaa ved Dommens Eksekution er, at disse Penge senere kunde blive betalte tilbage, og med Hensyn hertil er det, at Sikkerheden stilles. Men det er sinessynligt, at det ikke gaar an at anvende denne Regel i nuværende Tilfælde. Ganske vist kan der ogsaa her være Tale om at betale Bøder; men det maa erindres, at naar den Paagjældende ikke betaler, skal han kunne henlægges i Fængsel, og det gaar jo ikke an at lade ham sidde i Fængsel mod Sikkerhedsstillelse for, at Dommen ikke bliver forandret ved Appel, thi i saa Tilfælde har han jo siddet i Fængsel, og dette kan ikke et eneste Menneske i Verden gjøre om. Det gaar ikke an at skride til Fængsel, førend det er bragt paa det Rene, hvorvidt Sagen skal appelleres eller ikke. Derfor passer Udtrykket ikke paa dette Sted, og derfor er det, at jeg har foreslaaet, at det skal udgaa. — Vndringsforslaget under Nr. 12 er et Forslag, der ligeledes nødvendigvis gaar ved de Forandringer, som Udvalget har foretaget navnlig i § 1. De Forandringer, der ere foretagne i § 1, medføre, at Loven ikke godt kan træde i Kraft strax, naar den kommer ud. Det kan ikke godt ske, førend de i § 1 omtalte Foranstaltninger ere trufne, nemlig Afgjørelsen af, hvorvidt der skal ansættes Fæstemænd paa et Sted, og Afgjørelsen af, hvor mange Fæstemænd der skal være, og deres Udnevneelse. Det er aabenbart, at det ikke gaar an at lade Loven træde i Kraft, førend disse Foranstaltninger ere trufne, thi ellers vil der blive et Mellemrum, hvor Ingen var berettiget til at beskæftige sig med at skaffe Tjenesteyende. Lovens pæbliffelige Træden i Kraft vil nemlig medføre, at i Slutningen af § 1 ikke kan indtræde den Bestemmelse, at kun de Personer, hvem en saadan Tillæbelse er meddeelt, ere berettigede til offentlig at betegne sig som Fæstemænd. Dertil vil der behøves en lille Tid, og